

Gaby Scholz

Hubert a přátelé

Poklad v jeskyni

Gaby Scholz

**Hubert
a přátelé**

Poklad v jeskyni

Gaby Scholz

Hubert a přátelé

Poklad v jeskyni

2. díl

Ilustrace Josef Hammen

 GRADA®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Přeloženo z německého originálu „Carlos, Knirps & Co. Bd. 2 – Der Schatz in der Höhle“ vydaného nakladatelstvím cbj Verlag, a division of Verlagsgruppe Random House GmbH. Original title: Carlos, Knirps & Co. Bd. 2 – Der Schatz in der Höhle by Gaby Scholz © 2012 by cbj Verlag, a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Germany.

Gaby Scholz**ilustrace Josef Hammen****Hubert a přátelé – Poklad v jeskyni**

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

jako svou 5098. publikaci

© Grada Publishing, a.s., 2013

První vydání, Praha 2013

ISBN 978-80-247-4657-9 (tištěná verze)

ISBN 978-80-247-8716-9 (elektronická verze ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-8717-6 (elektronická verze ve formátu EPUB)

Překlad: Jiřka Koubková

Sazba: Lucie Němcová

Redakce: Zdenka Velkoborská

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s., Husova 1881, Havlíčkův Brod

Počet stran: 80

Publikace z nakladatelství Grada Publishing, a.s. si můžete zakoupit u svého knihkupce nebo objednat v Zákaznickém servisu nakladatelství Grada Publishing, a.s., U Průhonu 22, 170 00 Praha 7, tel.: 234 264 511, fax: 234 264 400, e-mail: obchod@grada.cz, www.grada.cz.

Na Slovensku objednávejte knihy na adrese: Zásielková služba Grada Slovakia, spol. s r. o., Moskovská 29, 811 08 Bratislava, Slovensko, tel.: 02/556 45 189, fax: 02/556 45 289, e-mail: grada@grada.sk

Pokud máte pocit, že byste nám chtěli sdělit něco ohledně této knihy, napište, prosím, na adresu redakce: koedice@grada.cz.

Obsah

Prokop se nenarodil!	9
Sova něco ví	19
Sova toho ví víc!	28
Prokopovo přání	33
Kdo tu má obavy?	39
Rychle pryč!	50
Oslava vylíhnutí	61
Prokop plánuje	71

JULIO

Vi	4	5	12	19	26
Do	6	13	20	27	30
Me	7	14	21	28	31
Di	8	15	22	29	
Fr	9	16	23	30	
Se	10	17	24	31	
	11	18	25		
	12	19	26		
	13	20	27		
	14	21	28		

Prokop se nenarodil!

„Hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, milý králíku, hodně štěstí, zdravíí!“ Hubert se rozmáchnul a šfouchnul do houpací sítě, ve které spokojeně podřimoval králík Hanuš.

„Dobré ráno,“ zachichotal se Hanuš, kterému jeho kamarádi někdy říkali Hána, a protřel si oči. „Taková serenáda po ránu! To je od tebe moc milé! Ale jak víšš, že mám dnes narozeniny?“

Hubert ukázal tlapou na nástěnný kalendář.

„Protože jsi pod dnešní datum velkými písmeny

napsal: ‚Narozeniny proslulého zpívajícího králíka Hanuše Carusa‘.

„Ach ano, máš pravdu!“ zasmál se Hanuš a seskočil z houpací sítě přímo k velkému balíku.

„Snad to není dárek pro mě?“ ptal se rozrušeně.

Než stihl Hubert přikývnout, měl už Hanuš krabici rozbalenou.

„Lahoda, díky!“ jásal oslavenec a zakousnul se do sladoučkové mrkve. Kromě ní byl v krabici ještě kousek plástve s medem a... baterka!

„Tu jsem našel tady v maringotce pod pohovkou,“ řekl Hubert. „A teď je tvoje!“

„Paráda!“ zvolal Hanuš nadšeně a baterku rozsvítil. Pak ji zhasnul. A pak rozsvítil. A zase zhasnul.

„Hej, copak je to za oslavu?“ mumlal tučňák Prokop rozespale. Ležel ve svém nádherně

chladivém plechovém umyvadle a slastně se protahoval.

Hubert se k němu naklonil a zašeptal: „Hanuš má narozeniny! Honem, pograttuluj mu!“

„Aha?“ podivil se Prokop a škrábal se ven.

„Proč bych mu měl gratulovat?“

„No,“ Hubert se zamračil a svařtil obočí,

„protože Hanuš...“

„Dnes slaví narozeniny!“ dokončil za Huberta radostně Hanuš a posvítil si baterkou do obličeje, takže to vypadalo, jako by byl ozářen reflektory. „Proto mi všššichni blahopřejí a zpívají mi. A dostávám dárky. A možná přijde i někdo na návššštěvu a taky mi pográtuluje. Tak to přece na narozeniny chodí!“

„Aha, tak je to,“ koktal Prokop. „Tedy vše nejlepší k tvým slavozeninám! To je zvláštní, taková slavnost u tučňáků v zoo vůbec neexistuje. Tam se koná ‚Bohouš-vyčistil-vodu-oslava‘ nebo ‚oslava vítání ledu‘ nebo...“

„Tomu se neříká slavozeniny, ale na-ro-ze-ni-ny,“ přerušil Hanuš přívalem jeho slov. „Slaví se den narození. Každý rok jednou.“

„Není tedy divu, že tu slavnost neznám,“ přikývnul Prokop. „Já jsem se totiž nenarodil!“
Hubert a Hanuš si vyměnili překvapené

pohledy. Pak oba najednou vyprskli smíchy.

„Jasně, že ses narodil!“

„Nééé, to tedy ne!“ odvětil Prokop pohotově.

„O tom bych musel přece něco vědět!“

„Ale všechna zvířata se na-ro-di-la,“ tvrdil Hubert.

„Přesně tak, dokonce je na to důkaz,“ dodal Hanuš tajemně. „Máme totiž pupík!“

A už si povoloval kalhoty, šfoural se v srsti na břicho a ukázal na malou díрку, na kterou ještě navíc posvítíl baterkou. Také Hubert zalovil ve svém kožichu a ukázal o trochu větší díрку.

Prokop zakroutil hlavou.

„To je tedy skvělý důkaz! A co mají ty dířky znamenat? Jsou to snad jizvy svědčící o vaší statečnosti? Jako ty, které mám na ramenou?“ Tučňák ukázal svá ramena, kde měl stopy po drápech obrovského orla.

+

„Pfff, pupík přece nemá nic společného se statečností. Z něj vedla pupeční šňůra, která mě přiváděla potravu, když jsem byl v mamčině bříšku!“ řekl Hubert.

Pak vystrčil břicho Prokop, zašfoural ve svém peří a zahlaholil: „Takovou díрку já nemám – vůbec žádnou takovou díрку nemám!“

Hubert a Hanuš se na sebe překvapeně podívali.

„Ukaž! Výš! Teď níž! Hanuši, posviť! Hmmm!“ zabručel Hubert. „Nejlepší bude, když si tě pořádně prohlédnu!“

Jednoduše tučňáka popadl a pak už bylo slyšet jen Prokopovo pištění.

„Hii-hiii-hiiiiii, jsem lechtivýýý!“

Když Hubert Prokopa prohlédnul a ten se uklidnil, zhasl Hanuš baterku a prohlásil:

„Zvláššštní, náš fffučňák opravdu nemá pupík!“

„Když ses nenarodil,“ ptal se Hubert zaraženě, „tak jak ses sem potom dostal?“

„Orel mě přece upustil nad lesním jezerem!“ vysvětloval Prokop a obrátil oči v sloup údivem, jak na to mohli jeho kamarádi zapomenout.

„Ale ne, Hubert má na mysli, jak ses vůbec dostal na svět, když ses nenarodil své mamince?“ ptal se Hanuš netrpělivě.

Prokop se pyšně rozhlédl kolem sebe a prohlásil: „Tučňáci se nemusí narodit. Prostě... jsou... tady!“

„No jasně! Prokůpek jako miminko jen tak hupsnul na svět – hopsalasa – a byl tu. Tak to myslíššš?“ hihňal se Hanuš a dloubnul rošťácky Huberta loktem do žeber.

Ten zaburácel: „Anebo je snad náš panáček ve fraku... nějaký duch, hohohó?“

Prokop odfknul: „Pfff!“

Načež ho Hanuš přátelsky objal kolem ramen a pronesl: „Každopádně je nášš tučňáček hotový chudáček! Protože se nenarodil, nemůže nikdy slavit narozeniny. A nemůže uspořádat žádnou cool oslavu. A nemůže si k narozeninám nic přát. A nemůže dostat žádné dárky.“

Prokop posmutněl. „To je pravda,“ popotáhnul. „To je ale úplně hloupé, že nemůžu slavit narozeniny! Také bych chtěl dostat nějaké dárky!“

Najednou se od okna ozval houkavý smích.

„Ju-hu-hu-huuu!“

Vás tři obyvatele lesa poslouchat, to je tedy opravdu zážitek!”

Všichni tři kamarádi se otočili. V otevřeném okně maringotky, přímo na parapetu, seděla totiž velká sova a drze nakukovala dovnitř.

Sova něco ví

„Jak ses sem dostala? A jak to, že se mezi nás pleteš?“ zeptal se Hubert přísně neznámé sovy, která se u nich zčistajasna objevila.

„Přesně tak! A kromě toho –
jak se vůbec jmenuješšš?“

přidal se Hanuš
nevlídně.

„A když už jsi
teda tady, tak
hned poblahopřej
mému kamarádovi
k jeho slavozeninám!“

ozval se hlasitě Prokop.

Sova se smíchy popadala za břicho.

„Za první: Jsem sova Julie, vaše sousedka
z jedle číslo tři. Za druhé: Neříká se slavoze-
niny, ale na-ro-ze-ni-ny. A za třetí: No jasně,
milý králíku, také ti přeji vše nejlepší!“

„Děkuju!“ zářil Hanuš. „Je od tebe milé, že
ses zastavila, abys mi popřála. Mimocho-
dem, já se jmenuju Hanuššš, mé příjmení zní